

Alexa Aston

*Jak
odradit
vévodu*

Jak odradit vévodu

Alexa Aston

Emery nemohla nového vévodu z Winslow vystát. A to byl na Wildwoodu teprve týden.

Při pomýšlení na arogantního a panovačného Ralpha Notleyho zařala zuby. Ukázal se tu se svou matkou v závěsu. Byla stejně nepříjemná, jak si Emery pamatovala, a hledala chyby ve všem: teplotou čaje počítaje a způsobem, jakým jsou roztažené závěsy, konče. Druhý den se na panství objevila skupinka pěti hlučných pánů, přátel nového vévody. Doprovázeli ho na pohřeb, během něž byl starý vévoda pochován vedle syna Anthonyho, a pak zůstali týden, holdovali kořalce a bujaře se veselili dlouho do noci. Emery se jim všemožně vyhýbala, neboť dobře věděla, co se jim honí hlavou. Nikdy nikoho nepolíbila a nehodlala zažít svůj první polibek od opilého lorda.

Dnes měli s tatínkem schůzku s Winslowem. Jeho přátelé včera odjeli a ona předpokládala, že vévoda je konečně připraven se zabydlet a postarat se o panství. Bylo štěstí, že den před schůzkou zašla za svým otcem, který seděl nad účetní knihou a kterému se ve tváři zračil zmatek. Prý se snažil srovnat účty.

A nepamatoval si jak.

Zkrotila svůj strach a poslala ho zpátky do chalupy s tím, že vypadá unaveně a nejspíš si potřebuje zdřímnout. Že až si odpočine, čísla mu zase začnou dávat smysl. Pak strávila zbytek odpoledne a celý následující den uklízením nepořádku, který v účetní knize nadělal, přepisovala sloupce čísel

a opravovala výpočty. Chybné stránky nechala uvnitř účetní knihy, jen přes ně udělala velké X, vedle kterého napsala své iniciály. Nechtěla, aby si Jeho Milost myslela, že s účty jakkoli manipulovala. Pochybovala však, že si vyčlení čas, aby si účetní knihu prošel. Nanejvýš ji prolistuje. A možná ani to ne.

Naštěstí se o účetnictví starat uměla, a tak žádný obchodník neodcházel bez zaplacení. Emery však trápily starosti nad podlomeným otcovým zdravím. Proto ho doprovázela na jeho dnešní schůzku s vévodou. Snad tatínka dokáže krýt a odpovídně místo něj na položené otázky. Kdyby vévoda pojal podezření, že tatínkova mysl zeslábla, okamžitě by ho propustil, což by znamenalo, že přijdou o chalupu, která se pojila s funkcí správce. Modlila se, aby k tomu nedošlo a aby si i její matka udržela práci hospodyně.

Když vešla do kanceláře, našla otce sedět za stolem a zírat do prázdna, jak to poslední dobou dělal často. Emery se sevřelo srdce. Tatínek byl odjakživa velmi inteligentní člověk, který se vyznal v mnohém. Jako synovi vikomta se mu dostalo vynikajícího vzdělání. Byl však jeho čtvrtým synem, a tak se musel prosadit sám. Těsně před dovršením čtyřicítky se stal správcem hraběte z Raydonu. Jakmile získal dobré zaměstnání, oženil se s dcerou místního lékaře. Emery se narodila o několik roků později, a když jí bylo dvanáct, tatínek přijal místo správce na daleko větším panství Wildwood. Když krátce po jejich příjezdu nečekaně zemřela vévodova hospodyně, navrhl tatínek, aby ji nahradila jeho manželka. Winslow souhlasil, neboť správci svého panství bezmezně důvěřoval.

Věděla, že na tyto roky bude vzpomínat v dobrém. Panství se stalo jejím domovem a jen nerada by ho opouštěla. Bylo proto jejím úkolem skrýt tatínkův stav a zodpovědně vévodovy otázky. Jednou zaslechla, jak mladý Winslow povídá vévodkyni, že neplánuje zůstat na venkově, když je londýnská plesová sezóna v plném proudu, takže Emery věděla, že dnešní schůzka může být jedinou příležitostí, kdy vévoda s tatínkem promluví.

Chvilí otce pozorovala. Nevšiml si její přítomnosti. Trápilo ji, když viděla, jak přes noc opět zestárl. Jeho šedivějící vlasy zbělely. Vrásčitá tvář vypadala neustále unaveně. Kdysi vysoké, hrdě vzpřímené tělo se nyní hrbilo.

„Tatínku?“ ozvala se tiše.

Otočil se a usmál. „Ahoj, Emery. Už jsi vyrovnala účty?“

„Ano, vyrovnala, tatínku. Jeho Milost se s námi dnes setká. Vzpomínáte si?“

Zamračil se. „Myslel jsem, že vážně ochořel.“

Nasucho polkla. Zapomněl, že starý vévoda zemřel.

„Nepamatujete si, že vévoda nedávno skonal? Minulý týden jsme se zúčastnili jeho pohřbu.“

„Ach, ano, to je pravda. Jeho Milost je mrtvá. Na panství se vrátil jeho syn. Už se mi to vybavuje.“ Tatínek zachmuřeně stáhl obočí. „Jeho přátelé mají hrozné vychování.“

Zasmála se. „Musím vám dát za pravdu. Ale nechte si to pro sebe.“

„Jistě. To bych Jeho Milosti nikdy neřekl. Nepřísluší mi soudit jeho společnosti ani jejich chování.“

Čekali pánáct minut. Když uběhla půlhodina a vévoda stále nikde, Emery zazvonila na sluhu.

Jakmile se objevil Thomas, zeptala se: „Nevíte, kde je Jeho Milost? Měl s mým otcem projednat záležitosti týkající správy panství, ale bohužel se na schůzku nedostavil.“

Thomas se neznatelně ušklíbl. „Jeho Milost se probudila teprve před několika minutami, slečno Jensonová. Vyžádal si horkou lázeň. Zřejmě bude chvíli trvat, než si na schůzku vzpomene.“

„Chápu. Thomasi, vzkážeš prosím komorníkovi Jeho Milosti, aby ho poslal k nám, až se docela probere?“

Sluha potlačil úsměv. „Ano, slečno Jensonová.“

Pustila se do práce a nechala otce, aby nazdařbůh listoval stránkami účetní knihy. Po další hodině se rozletěly dveře.

Do místnosti se vpotácel vévoda s lahví v jedné ruce a sklenicí na brandy v druhé.

Sevřel se jí žaludek. Třebaže se vykoupal, vypadal neupraveně. Oděn byl sice spíš jako městský než venkovský džentlmen, ale kravatu měl uvázanou nakřivo, vlasy mu trčely do všech stran a bylo vidět, že se od včera nehloil.

A táhl z něj alkohol.

Vrávoravě přešel místnost a sesunul se na židli. Pak naklonil sklenici ke rtům, obrátil ji do sebe a nalil si další.

„Dobré odpoledne, Vaše Milosti,“ pozdravila ho a tatínek její slova zopakoval.

Nejraději by vévodu za jeho chování zpolíčkovala, ale nedala na sobě nic znát.

„Co pro vás můžeme udělat, Vaše Milosti?“ otázal se tatínek zdvořile.

Vévodův zrak zabloudil k jeho dceři. „Co tady děláš? Kdo jsi?“

Napřímila se. „Jsem slečna Jensonová. Můj otec je správcem vašeho panství a matka hospodyní. Oběma pomáhám při práci.“

Pomaloučku si prohlédl každý centimetr jejího těla, až jí zahořely tváře. Kdyby byl sluhou, vrazila by mu pohlavek a pořádně vyhubovala. Jelikož byl však šlechticem a zaměstnavatelem jejích rodičů, seděla mlčky.

„Pověz mi něco o panství,“ řekl vévoda, který jí téměř svlékal pohledem.

Tatínek se rozhovořil, ale Winslow ho zarazil. „Já chci, aby mi to řekla ona. Alespoň zjistíme, co ženské dovedou.“

Emery to považovala za požehnutí. Tatínek nemusí pronést jediné slovo a Jeho Milost se dozví, jak se Emery na panství číní.

Rozpovídala se o brzké výsadbě a sklizni a sledovala, jak se vévodovi lesknou oči. Vypil sklenici do dna a znovu si nalil z láhve, kterou nepřestával třímát v rukou.

Nakonec ji přerušil: „Tohle mě k smrti nudí. Řekni mi, kolik Wildwood ročně vydělá. A kolik mi sypou další panství, pokud to víš.“

„Jistě, Vaše Milosti.“

Emery na něj vychrlila řadu čísel. Čísla byla jejími přáteli, která znala skrzna skrz. Když skončila, vévoda neurčitě zabručel.

A nalil si poslední sklenku brandy.

Láhev už byla prázdná, a tak ji nechal spadnout na zem a řekl: „Víš toho docela dost.“

Byla to pravděpodobně nejlepší pochvala, jaké se jí od něj dostalo. Lehce sklonila hlavu a kousla se do rtu, aby mu nevyčínila za to, že je ve dvě odpoledne opilý.

„Nehodlám tu trávit moc času,“ pokračoval a jazyk měl těžký. „Předpokládám, že než se vrátím do Londýna, měl bych si to tu prohlédnout.“

„Vyrostl jste zde, Milosti?“ zeptala se zdvořile.

„Ano, vyrostl. Nikdy jsem to tu neměl rád. Teď mě vezmi ven.“

„Kam, Vaše Milosti?“

Zamračil se na ni. „Říkal jsem, že chci vidět panství. Umíš jezdit na koni, ne?“

„Umím. Možná bychom se mohli projet jiný den, hned z rána, abychom toho stihli více,“ navrhla mu, jelikož věděla, že v podnapilém stavu nemá na koni co pohledávat.

Přimhouřil oči. „Chci to vidět hned!“ Jak vstával, sklenice mu vypadla z ruky na koberec.

„Dobrá tedy,“ řekla a vypochoďovala z pracovny rovnou do stájí. Vlastnila jezdecký úbor, ale věděla, že tento muž se nemůže pyšnit trpělivostí a že jí nedopřeje čas se převléknout. Šaty, které měla na sobě, musely stačit. Stejně pochybovala, že se venku zdrží dlouho. Kdyby ujel čtvrt míle, aniž by spadl z koně, považovala by to za zázrak.

Pan Harris, podkoní, jí vyšel vstříc a jeho pohled se upřel kamsi za ni. „Chcete se projet, slečno Jensonová?“

Vtom dorazil vévoda. „Chce. My oba to chceme. Přiveď nám dva koně.“ Podkoní se na ni nejistě zadíval. Emery lehce přikývla.

„Přála byste si Dia, slečno?“ zeptal se, jelikož věděl, že Zeus je její oblíbený kůň.

„Dia?“ podivil se vévoda.

„Ano, Vaše Milosti. Všichni koně jsou pojmenováni po řeckých bozích. Zeus je nejodvážnější a nejdivočejší ze všech. Na svém hřbetě nesnese nikoho jiného než slečnu Jensonovou.“

„Mě bude mít raději než ji,“ prohlásil Winslow. „Osedlej ho pro mě a jď dej jinou herku.“

Na tváři podkoního se zračily obavy. „Ano, Vaše Milosti,“ uklonil se a vešel dovnitř.

„Na Diovi mohou jezdit jen zdatní jezdci,“ upozornila vévodu.

Střelil po ní pohledem. „Jestli ho zvládneš ty, pak s ním já potíž mít nebudu. Dokážu zkrotit jakoukoli bestii.“ Odmíchl se a vpil se do ní očima. „Rád bych zkrotil i tebe.“

Tváře se jí rozhořely. Třebaže jí bylo dvaadvacet, netušila, co se v soukromí odehrává mezi mužem a ženou, ale něco jí říkalo, že vévoda to zná dobře. Věděla však, že džentlmen by s ní takto mluvit neměl.

Ačkoli se Winslow honosil šlechtickým titulem, rozhodně ho nešlo považovat za džentlmena.

„Užili bychom si spolu spoustu zábavy, slečno Jensonová. Můžu ti toho hodně ukázat.“

„Nemám zájem o zábavu, Vaše Milosti,“ odsekla.

Zařval smíchy.

Vtom našťestí dorazili jejich koně. Zeus jako obvykle frkal a funěl. Když k němu přistoupila, rozšířily se mu nozdry. Hladila ho a uklidňovala tichým hlasem.

Vévoda přešel k jejímu boku a řekl: „Nechtěla bys takhle laskat i mě?“

Vyděšeně klopýtla dozadu, odběhla k Áreovi a podkoní jí pomohl nasednout. Uchopila otěže a snažila se vzpamatovat. Strašlivým způsobem upoutala vévodovu pozornost a netušila, jak jeho neslušné návrhy zarazit. Naštěstí tvrdil, že se na Wildwoodu nezdrží dlouho. Snad se mu dokáže den nebo dva vyhábat. On pak odjede a zapomene na ni. Jak byla šťastná, že bydlí mimo dům v chaloupce u rodičů! Kdyby měla pokoj v hlavním domě, před tím chlípným opilcem by nebyla v bezpečí.

Když se otočila, uzřela, že vévoda již sedí na Diově hřbetě, a zeptala se: „Kam se chcete podívat nejdříve, Vaše Milosti?“

Odpovědi se nedočkala.

„Ukážu vám tedy pole.“

Pobídla hřebce, který okamžitě vyrazil pomalým klusem. Vévoda ji dohnal a jel po jejím boku. Poznala však, že s Diem bojuje. Přemýšlela, že mu navrhne, aby si vyměnili koně, ale nenapadl ji žádný důvod, na který by Winslow kývl.

Ukázala mu lány, na nichž byly zasety různé plodiny, a pak ho provedla řadami domů jeho nájemníků.

„Vzpomínám si na jeden útes,“ řekl. „Byl z něj výhled na celé panství.“

„Vím, jaký útes myslíte,“ odpověděla. „Následujte mne.“

Nechala Área klidně klusat, protože věděla, že kdyby zrychlila, Zeus by chtěl závodit a vyrazil by zběsilým cvalem vpřed.

Dojeli ke srázu a vévoda sesedl. Netrpělivě po ní šlehl pohledem, a tak i ona sklouzla ze sedla, třebaže se bála, že v těchto šatech nedokáže bez pomoci znovu nasednout. Nechtěla vévodovi zavdat jakoukoli záminku, aby se k ní příliš přiblížil. Z představy jeho doteku jí naskočila husí kůže.

Winslow udělal několik vrávoravých kroků vpřed a pohlédl na krajinu pod sebou.

„Konečně je to všechno moje,“ pravil a v jeho hlase bylo slyšet uspokojení. „Čekal jsem tak dlouho!“

Rozlítilo ji, že tento muž zřejmě nechová ke svému otci žádné city. Ačkoli předchozí vévoda možná nepatřil k nejlepším lidem, nezasloužil si od svého dědice takovou neúctu.

„Kde je mlýn?“ zeptal se.

Emery mu ho ukázala. „Támhle.“

Než stačila spustit ruku, chytil ji za zápěstí a trhl s ní k sobě. Projela jí vlna paniky.

„Prosím, nechte mě jít,“ řekla roztřeseným hlasem.

„Nenechám,“ opáčil a rty se mu pomalu roztáhly do úsměvu. „Myslím, že tě nepustím.“

Pevněji jí sevřel zápěstí. Měla pocit, jako by jí drtil kosti. Druhou rukou jí sáhl na prsa a bolestivě je stiskl. Rozhořčeně zalapala po dechu.

„Užijeme si hromadu zábavy, slečno Jensonová. Jak se jmenuješ křestním jménem?“ zeptal se a oči mu zářily nově nabytou mocí.

„To není vaše věc,“ vyjela na něj.

K jejímu překvapení ji pustil. Chtěla se otočit, ale vtom ji popadl za ramena, zaryl prsty do jemné kůže a přitáhl si ji k sobě.

„Ty jsi moje věc,“ opáčil troufale. „Jsi můj majetek. Stejně jako Wildwood. Budu si s tebou dělat, co mi bude libo. Chtěl jsem se s tebou poveselit ve své posteli, ale myslím, že si s tebou zadovádím přímo tady.“

Na okamžik ji ochromil strach. Násilím ji políbil, rozdrásal jí rty a způsobil na pažích modřiny. Otevřela ústa, aby se ohradila, ale on jen využil příležitosti a vrazil jí dovnitř jazyk. Naplnilo ji znechucení. Doufala, že jednoho dne polibek dostane. Že najde muže, který si jí bude vážit a vezme si ji. Tohle nebyl polibek. Byl to odporný čin nechutného muže, který se opájel svou nově nabytou mocí.

Vzpomněla si, že kdysi zaslechla, jak jedna služebná radí druhé, co má dělat, když si k ní stájník nebo sluha něco dovolí. Nepřemýšlela o následcích a kolenem kopl Winslowa do slabin.

Ten zařval, Emery odtrhla své rty od jeho a odstrčila ho od sebe. Vévoda se svalil na zem. Emery se na něj podívala se strachem v očích. Děsilo ji, co provedla, ale věděla, že neměla jinou možnost, jak se ubránit.

Načež se rozběhla ke koni, a jak jí v žilách zběsile kolovala krev, bez problémů se vyhoupla do sedla a vyrazila pryč. Když odjížděla, slyšela, jak ji Winslow hlasitě proklíná.

Neodvážila se ohlédnout.

Když dorazila ke stájím, Harris vyšel ven a pomohl jí sesednout. „Kde je Jeho Milost?“

„Rozhodl se, že... bude pokračovat v jízdě. Prý už mě nepotřebuje.“

Podkoní na ni soucitně pohlédl. „Jste v pořádku, slečno Jensonová?“

Nepochybovala, že je bílá jako stěna a rozcuchaná. „Jsem. Děkuji za optání.“

Ze všeho nejvíc potřebovala maminku.

Spěchala proto do domu a vyhledala matku, které stačil jediný pohled. Řekla: „Pojď se mnou.“

Odebrali se do její kanceláře. Hospodyně Wildwoodu i majordomus měli vlastní pracovnu. Maminka tu svou využívala k práci na účtech a plánování jídelníčku s kuchařkou. Každé odpoledne se sem také na pár minut uchýlila, aby si v klidu vypila čaj na posílnění. I nyní jim připravila čaj a na nic se neptala, dokud v rukou netřímaly šálky.

„Co se stalo? Víím, že jsi jela na projížďku s Jeho Milostí a že vypil celou láhev brandy.“

Matka vždycky věděla, co se v domácnosti děje.

Emery sevřela látku sukně a v krátkosti mamince vypověděla, k čemu došlo.

„Ach, Emery. To je špatné.“

„Já víím. Vy i tatínek zřejmě přijdete o práci a budete propuštěni bez doporučení.“

Maminka zavrtěla hlavou. „To je to nejmenší. Napadla jsi šlechtice. Můžou tě zavřít do vězení. Nebo tě dokonce pošlou do Austrálie.“

Když jí nyní naplno došlo, co povedla, rozplakala se. Matka ji pohladila po vlasech.

„Musíš odejít,“ naléhala na ni. „Utíkej a sbal si. Když odejdeš – když tě nenajdou –, budeš v bezpečí.“

„Ale to pak strávím zbytek života na útěku, maminko,“ namítla. „To není správné.“

Maminka jí vždy uměla dobře poradit. „Jako žena jsi udělala správnou věc. Avšak ve světě, kde zákony schvalují privilegovaní muži, na tebe platí jiná měřítka.“

Sevřela Emery ruku a pokračovala: „Byla bych raději, kdys žila v Anglii pod jiným jménem a už nikdy se se mnou nesetkala, než abys byla odsouzena a poslána přes půlku světa do trestanecké kolonie. Nebo bys mohla odplout do Ameriky. To by možná bylo nejlepší.“

Postavila se a objala Emery. „Běž,“ zašeptala. „Sbal si jen to nejnnutnější. Podívej se do kufru pod mou postelí. Uvnitř malé truhličky najdeš perlový náhrdelník, který můžeš prodat. Ne, nic nenamítej, moje holčičko. V truhle je i měšec s penězi. Ty si vezmi také.“

Jejich oči se zalily slzami. „Maminko. Mám vás ráda.“

„Já tebe taky, mé drahé dítě.“ Pustila Emery a podala jí látkový kapesník. „Osuš si slzy. Nemluv se služebnictvem.“

„Ano, maminko.“

Emery vyklouzla z pokoje s vědomím, že svou rodinu už nikdy neuvidí. Netušila, kam se vydat. Snad do Londýna? Nejsnáze by se ztratila ve velkém městě, kde by získala čas se rozmyslit, jak bude vypadat její budoucnost a jestli se má vydat přes oceán do Ameriky.

Došla do chalupy a otevřela dveře, vděčná za skutečnost, že cestou sem nikoho nepotkala. V kufru pod postelí našla zmíněný náhrdelník a úspory. Polovinu mincí v měšci nechala, jelikož věděla, že je maminka s tatínkem budou brzy potřebovat, neboť i oni Wildwood opustí. Nový vévoda byl zlý, zlomyslný muž. Bez váhání je z panství vyžene.

Podívala se na téměř prázdný kufr a rozhodla se, že jim ho nechá také. Ve své komůrce si přes šaty, které měla na sobě, oblékla druhé a kolem ramen si uvázala svůj oblíbený šál. Málodky s sebou nosila látkovou kabelku, protože téměř neopouštěla panství, ale nakonec tu svou vytáhla a nacpala do ní perly, peníze, noční košilku a jednu náhradní halenku. Když se rozhlédla po ložnici, v níž strávila mnoho let, hrdlo se jí stáhlo.

Jakmile vyšla z komůrky, uviděla, jak ve světnici stojí tatínek se sklopným pohledem. V duchu poděkovala Bohu, že jí dal poslední příležitost se s ním vidět.

„Není mi dobře,“ zasípal a pohlédl na ni. A pak se zhroutil na zem.

„Tatínku!“ vykřikla a doběhla k němu.

S námahou ho zvedla nohy, podepřela a odvedla do postele. Sundala mu boty a vázanku, kterou odhodila stranou.

„Co se stalo, tatínku?“ zeptala se a snažila se, aby v jejím hlase nezaznívaly obavy. Nechtěla tatínka více zneklidňovat.

„Já... nevím. Je mi nějak... nějak divně.“

„Pošlu pro doktora.“

Věděla, že ztrácí čas, který by měla věnovat útěku, ale přesto se rozeběhla ke stájím. Našla podkoního, jemuž nařídila, aby okamžitě dojel pro lékaře

a zavedl ho do chalupy Jensonových. Pak se vrátila, usedla na postel a držela tatínka za ruku.

Doktor Collier dorazil ve stejnou chvíli jako maminka. Paní Jensonová vyřeštila oči, když uviděla, že její dcera ještě neodešla. Emery stručně lékaří vypověděla, co jí tatínek pověděl, a Collier odešel do ložnice.

Jakmile byl z doslechu, řekla: „Nemohla jsem tu tatínka nechat. A dokud nezjistím, co se děje, nikam nepůjdu.“

„Rozumím.“

V očích své matky spatřila zármutek. Emery došlo, že svého rozhodnutí bude později litovat, ale tatínkovo zdraví bylo přednější.

Lékař je zavolal do ložnice. Tatínek už spal.

„Myslím, že pan Jenson utrpěl lehkou mozkovou mrtvici. Řekl mi, že necítí pravou polovinu těla, a když jsem ho požádal, aby pohnul pravicí, činilo mu to potíže. Zdá se, že poruchou řeči netrpí, což je dobře.“

„Poslední dobou hodně zapomíná, doktore,“ řekla Emery. „Víc než byste u postarších lidí čekal. Zapomněl, jak se dělají věci, kterými se zabýval celý život.“

Doktor Collier přikývl. „Může to souviset s tou mozkovou příhodou. Možná se také jedná o demenci.“

„Co je to?“ zamračila se maminka.

„Je to nový termín, který popisuje duševní onemocnění, jež ovlivňuje paměť i chování. Kolik je panu Jensonovi let?“

„Šedesát,“ odpověděla maminka.

„Možná by bylo nejlepší, kdyby byl penzionován. Mohla byste Jeho Milosti doporučit, aby na jeho místo dosadil vlastního člověka,“ navrhl doktor Collier.

Poté jim dal pokyny, jak se o pacienta starat, a odešel s tím, že zítra ráno přijde na kontrolu.

Jakmile se dveře zavřely, maminka řekla: „Musíš odejít, Emery. Nemohu ani uvěřit, že Jeho Milost pro nás ještě neposlala.“

Ozvalo se zabušení na dveře. Obě ženy ztuhly.

„Ať se stane cokoli, věz, že tě oba milujeme.“

„I kdybyste za to zaplatili svým živobytím?“ zeptala se Emery posmutněle.

Jakmile otevřela dveře, spatřila Thomase.

„Mám vás přivést do domu, slečno Jensonová,“ oznámil vážně.

„Rozumím.“

Pevněji si obtočila šál v naději, že tím skryje skutečnost, že má na sobě dvoje šaty a chystá se utéct. Kabelku nechala ležet na stole. Teď už nemělo smysl si ji brát.

„Sbohem, maminko,“ rozloučila se tiše. Nesebrala odvahu se na maminku naposledy podívat.

Když s Thomasem opustili chalupu, oznámil jí: „Jeho Milost je mrtvá.“

Prudce se zastavila. „Cože?“

„Zřejmě ho shodil Zeus. Tělo objevil pan Oldham, který ho přivezl na Wildwood. V té době se už Zeus vrátil do mašale. Pojďte se mnou. Je tu sir William, který s vámi chce hovořit, jelikož jste byla poslední, kdo viděl vévodu naživu.“

Sir William Grant působil jako místní soudce. Emery otupěle následovala Thomase zpět do přijímacího salónku, kde na ni čekali pan Seville a sir William. Uviděla také vévodova londýnského komorníka a pana Harrise.

„Vítejte, slečno Jensonová,“ pozdravil ji sir William. „Posadte se, prosím.“ Obrátil se ke třem zbývajícím mužům. „Můžete jít.“

Emery sledovala, jak odcházejí. Klepaly se jí ruce, a tak si je sevřela v klíně.

„Slečno Jensonová, už jsem mluvil s ostatními o vévodově... choulostivém stavu. To vy jste ho dnes odpoledne doprovázela?“

Polkla. „Ano, sire Williame. Nepovažovala jsem projížďku za moudré rozhodnutí, ale Jeho Milost trvala na tom, že chce spatřit panství, než se vrátí do Londýna.“

„Pan Harris tvrdí, že vévoda vypadal lehce podnapile.“

Emery přikývla, jelikož věděla, že ji sir William obezřetně pozoruje.

„Ano. Před vyjížděním se setkal s mým otcem a se mnou. Z Jeho Milosti byla cítit pálenka. Přinesl si s sebou láhev brandy a během schůzky vypil tři nebo čtyři sklenice, čímž láhev dopil.“

„Chápu.“ Sir William zaváhal a pak pokračoval: „Pan Harris vypověděl, že Jeho Milost trvala na tom, že pojedje na vzdorovitém koni.“

„Ano, pan Harris mluví pravdu. Jízda na Diovi je náročná i pro střízlivého jezdce.“ Nasucho polkla. „Jeho Milost spadla z koně?“

„Na to jsem se chtěl zeptat vás. Vrátila jste se do stájí sama.“

„Ano,“ řekla, celá nervózní ze skutečnosti, že nyní musí lhát. „Jeho Milost si přála pokračovat v prohlídce Wildwoodu na vlastní pěst. Já mu ukázala

úrodu a domky, kde žijí jeho nájemníci. Měla jsem příliš práce a musela jsem vypomoci tatínkovi a Jeho Milost se – navzdory mé radě – rozhodla pokračovat sama.“

Zhluboka se nadechla a pohlédla soudci do očí. „Nepříslušelo se mi radit Jeho Milosti, co má a co nemá dělat. Naše cesty rozdělily a já se vrátila do stájí.“

Sir William přikývl. „Rozumím, slečno Jensonová. Pan Harris mi řekl totéž. Že by Jeho Milosti doporučil, aby na Diovi za žádných okolní nejezdil. A zvláště pokud pil.“

Vstal a ona učinila totéž. „Smrt Jeho Milosti uzavřu jako nehodu. Oba víme, že vévoda dobrovolně riskoval, když si v podroušeném stavu vyjel na nezkontrolovaném koni, jehož neznal. Soudím však, že pro všechny zúčastněné bude lepší, když řekneme, že šlo o nešťastnou náhodu, kterou vévoda nemohl nikterak ovlivnit. Rodina tak neutrpí újmu na pověsti.“

Pomyslela na vévodkyni, která nejprve ztratila manžela a nyní i syna. To ji přivedlo k otázce, kdo asi nyní zdědí vévodství. Vzpomněla si na slova, která jí řekl předchozí vévoda těsně před svou smrtí.

Pro mě je mrtvý.

Stane se syn, o němž nikdo nikdy nemluvil – a který je zřejmě docela živý –, novým vévodou z Winslow?

Přeložila Tereza Dubenská